

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 625/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť Z. J., zastúpeného Advokátskou kanceláriou H., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta P. K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 103/2012 a jeho rozsudkom č. k. 4 C 103/2012-132 z 18. júna 2013 a tiež postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 415/2013 a jeho rozsudkom sp. zn. 6 Co 415/2013 z 26. marca 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júla 2014 doručená sťažnosť Z. J. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou H.,

konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta P. K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 103/2012 a jeho rozsudkom č. k. 4 C 103/2012-132 z 18. júna 2013 a tiež postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 415/2013 a jeho rozsudkom sp. zn. 6 Co 415/2013 z 26. marca 2014.

Keďže sťažnosť sťažovateľa v pôvodnom znení nemala predpísané náležitosti sťažnosti podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd vyzval 27. augusta 2014 právneho zástupcu sťažovateľa na jej doplnenie. Právny zástupca sťažovateľa doplnil sťažnosť podaním doručeným ústavnému súdu 9. septembra 2014.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«V občiansko-právnom konaní vo veci žalobcov/navrhovateľov: 1) Z. J. zast. advokátskou kanceláriou H., proti žalovanému/odporcovi: 1) M. M. 2) M. J. 3) L. J. vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 4 C 103/2102, o určenie neexistencie spoluvlastníckeho práva sa sťažovateľ domáhal určenia, že nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom konania (ďalej len „Nehnutelnosti“), patria do dedičstva po zomrelej Z. J., zosnulej dňa 2. 3. 2010 ako poručiťke.

Nehnutelnosti boli predmetom darovacej zmluvy medzi Poručiťkou a odporkyňou v 1) rade (ďalej len „Zmluva“). Ako predbežnú otázku v konaní bolo potrebné vyriešiť otázku platnosti Zmluvy, ktorej platnosť sťažovateľ v konaní namietol.

K uzatvoreniu Zmluvy malo dôjsť dňa 19. 1. 2009. Poručiťka utrpela 12. 9. 2009 mozgovú príhodu, po ktorej bola hospitalizovaná na neurologickom oddelení v L. Dňa 25. 9. 2008 bola Darkyňa prijatá na doliečovacie oddelenie v tom istom zdravotníckom zariadení a následne bola 9. 10. 2009 prepustená do domácej starostlivosti s diagnózou

pravostrannej hemiparézy, afázie, organického psychosyndrómu a časovej a priestorovej dezorientovanosti.

Zmluvu mala Poručiteľka vlastnoručne podpísať, o čom urobil pracovník (svedkyňa J. G.) poverený obcou L. záznam v Osvedčovacej knihe. Sťažovateľ napadol platnosť Zmluvy z dôvodu, že podpis uvedený na Zmluve nemôže byť vlastným podpisom Poručiteľky, keďže podľa neho vzhľadom na utrpenú mozgovú príhodu a stanovené diagnózy Poručiteľky nebola spôsobilá podpísať Zmluvu v podobe podpisu, ktorý sa nachádza na Zmluve.

Súd prvého stupňa vykonal dôkaz výsluchom svedkyne p. G., ktorá mala osvedčiť podpis Poručiteľky a ktorá namietla, že by Poručiteľkin podpis na Zmluve nebol jej vlastný. Sťažovateľ predložil súdu znalecký posudok č. 5/2013 vypracovaný znalcom v odbore neurológia, ktorý jednoznačne vylúčil, že Poručiteľka bola spôsobilá podpísať Zmluvu v podobe, v akej sa nachádza podpis na Zmluve.

Sťažovateľ v konaní navrhol aj vykonať dôkaz výsluchom znalca, ktorý znalecký posudok vypracoval, vykonať výsluch ošetrojúcich lekárov, ktorí poskytovali zdravotnú starostlivosť Poručiteľke (napr. v rámci podania sťažovateľa zo dňa 13. 9. 2012). Sťažovateľ spochybnil pravdivosť výpovede svedkyne G., keďže mohla nepravdivo vypovedať z dôvodu motívu, že v dôsledku pravdivej výpovede by sa vystavila nebezpečenstvu trestného stíhania z dôvodu falšovania verejnej listiny a zneužitia právomoci verejného činiteľa.»

Okresný súd vydal 18. júna 2013 rozsudok č. k. 4 C 103/2012-132, ktorým návrh sťažovateľa zamietol.

Podľa sťažovateľa je označený rozsudok okresného súdu neodôvodnený, resp. jeho odôvodnenie je nepreskúmateľné — chýba mu v ňom odôvodnenie, prečo sa jednoznačne oprel iba o výpoveď svedkyne G., prečo nevykonal dôkaz výsluchom ošetrojúcich lekárov, prečo nevyočul znalca. Sťažovateľ tiež považuje argumentáciu okresného súdu, že znalec sa nevyjadril k pravosti podpisu, za neopodstatnenú.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 Co 415/2013 z 26. marca 2014 rozhodol o jeho odvolaní z 18. júna 2013 tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu.

Vo vzťahu k odôvodneniu rozsudku krajského súdu uvádza, že v rámci odvolania voči rozsudku okresného súdu nepoukazoval na odňatie možnosti konať pred súdom a ani na porušenie práva na spravodlivý súdny proces; domáhal sa len preskúmania postupu prvostupňového súdu, ktorý sa podľa neho bez príslušného odôvodnenia – pri existencii protirečenia medzi vykonanými dôkazmi – priklonil len k jednému dôkazu. Podotýka, že krajský súd sa v odvolacom rozsudku nedotkol priameho rozporu medzi dôkazmi, ani skutkových zistení z nich vyplývajúcich.

Sťažovateľ uvádza, že *„nepodáva sťažnosť výlučne z dôvodu, že neboli vykonané ním navrhované dôkazy. Sťažovateľ podáva sťažnosť z dôvodu, že nevykonanie navrhovaných dôkazov zo strany zabránilo odstrániť rozpor medzi vykonanými dôkazmi a z nich vyplývajúcich skutkových zistení. Podľa názoru sťažovateľa nie je prípustné, aby rozhodnutie súdu vychádzalo z protichodných skutkových zistení bez toho, aby bolo v konaní preukázané, že niektoré skutkové zistenie nie je pravdivé a bez toho, aby bol rozpor odstránený. Z uvedeného dôvodu sa sťažovateľ v konaní domáhal vykonania ďalších dôkazov, aby rozpornosť vykonaných dôkazov bola odstránená. Postupom súdu mu táto možnosť bola odňatá. Zdôvodnenie súdu prvého stupňa, na základe akej úvahy sa priklonil k tomu, že pravdivosť výpovede svedkyne p. G. je preukázaná, pričom ignoroval závery znaleckého posudku, je nepreskúmateľné. Uvedený názor sťažovateľa podopiera sťažovateľ aj Nálezom ÚS SR spis. zn. I. ÚS 350/08 z 30. 9. 2010.“*

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa Z. J. na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo sťažovateľa Z. J. na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš a Krajského súdu v Žiline porušené.“

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, zo dňa 18. 6. 2013, č. k. 4 C 103/2012-132 a zrušuje rozsudok Krajského súdu v Žiline, zo dňa 26. 3. 2014, č. k. 6 Co 415/2013 a vracia vec Okresnému súdu Liptovský Mikuláš na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi Z. J. primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000,- EUR, ktoré mu je Okresný súd Liptovský Mikuláš povinný vyplatiť na účet advokátskej kancelárie H... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Liptovský Mikuláš je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia (2 právne úkony v zmysle § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb) sťažovateľovi Z. J. v sume 323,49 EUR (slovom: tristodvadsaťtri eur a 49 centov), na účet advokátskej kancelárie H... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu alebo rozhodnutia orgánu štátu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 103/2012 a jeho rozsudkom z 18. júna 2013, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 415/2013 a jeho rozsudkom z 26. marca 2014, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 103/2012 a jeho rozsudkom z 18. júna 2013

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 103/2012.

Ústavný súd pripomína, že podľa ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných

súdiv je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemá právomoc rozhodovať o návrhoch, o ktorých je oprávnený podľa platných právnych predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd.

Sťažovateľ tým, že podal odvolanie proti predmetnému rozsudku okresného súdu krajskému súdu, sám uznal, že má k dispozícii opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Vychádzajúc z týchto záverov, ústavný súd nezistil žiadny ústavný dôvod na to, aby sa v tejto veci neriadil princípom subsidiarity svojej právomoci, ktorý je ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto, aplikujúc tento článok ústavy a § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, odmietol sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 6 Co 415/2013 a jeho rozsudkom z 26. marca 2014

Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť nedostatočne odôvodneným rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 415/2013, ktorý potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 C 103/2012.

Ústavný súd, zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru, uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a uplatňovania s ústavou, respektíve s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdiv

len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 82/04).

Pri posudzovaní otázky, či mohlo byť napadnutým rozsudkom krajského súdu porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda otázky, či označené rozhodnutie nie je zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, je potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale aj rozsudok okresného súdu, ktorého odôvodnenie krajský súd potvrdil. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Odvolací súd sa stotožnil s postupom okresného súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozsudku č. k. 4 C 103/2012-132 z 18. júna 2013 okrem iného uviedol:

„Podľa § 80 písm. c) O. s. p. návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Podľa § 460 Občianskeho zákonníka dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Podanou žalobou sa navrhovateľ domáhal určenia, že spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach, ktoré boli predmetom Darovacej zmluvy uzatvorenej medzi Z. J.

a odporkyňou 1./ dňa 13. 1. 2009 patria do dedičstva po neb. Z. J., zomr. 20. 3. 2010. Svoj návrh odôvodnil tým, že podpis Darkyne na darovacej zmluve nie je jej vlastným podpisom, teda že uzatvorená Darovacia zmluva je absolútne neplatná z dôvodu absencie vôle. Súd si preto ako predbežnú otázku v konaní riešil otázku platnosti Darovacej zmluvy uzatvorenej dňa 13. 1. 2009...

Podľa navrhovateľa podpis na Darovacej zmluve nie je pravým podpisom darkyne. Na preukázanie svojich tvrdení navrhovateľ predložil znalecký posudok č. 5/2013 znalkyne Z. Š. Uvedený znalecký posudok má charakter listinného dôkazu. Znalkyňa vychádzala zo zdravotnej dokumentácie p. Z. J. vyžiadanej od MUDr. K. Ď., ktorá prevzala zdravotnú dokumentáciu od MUDr. Z. H. a v minulosti bola ošetrojúcou praktickou obvodnou lekárkou p. Z. J. Ako vyplýva z jeho záverov, z pohľadu neurológa sa znalkyňa priklonila k záveru, že pri vyššie uvedenej cievnej mozgovej príhode bola u Z. J. postihnutá hybnosť pravých končatín, zmienka o paretickej pravej hornej končatine, zníženej sile akrálne a fakt, že Z. J. bola praváčka, s najväčšou pravdepodobnosťou bola podoba a forma podpisu zmenená nie ako je uvedené na Darovacej zmluve z januára 2009, ako aj potvrdeniach Sociálnej poisťovne za mesiac október, november, december 2008. Cievna mozgová príhoda s oslabením pravej strany tela u praváčky jednoznačne ovplyvní jemnú motoriku pravej ruky, čo sa najviac prejaví pri jemných pohyboch pravej ruky nevyhnutných na písanie. Zmení sa podoba, forma, úhladnosť, krasopis písma. Súd nevyhovel návrhu navrhovateľa na vypočutie svedkyne, ktorá vypracovala predmetný znalecký posudok, nakoľko by sa nedokázala vyjadriť k skutočnostiam ktoré mali význam pre rozhodnutie súdu vo veci.

Sfalšovaný podpis môže mať v zásade dve podoby. Prvou je prípad, keď podpis pochádza od inej osoby než tej, ktorá ho napísala alebo prípad, keď sa niekto podpíše za neexistujúcu osobu. Listinný dôkaz, ktorý navrhovateľ predložil, neskúmal pravosť podpisu darkyne na Darovacej zmluve, ale len vo všeobecnej rovine, bez vyšetrenia menovanej, bez poznania aktuálneho fyzického, najmä zdravotného stavu darkyne, vychádzajúc z časti jej zdravotnej dokumentácie, sa vyjadruje, či vzhľadom na svoj zdravotný stav sa darkyňa mohla podpísať v takej podobe a forme, v akej sa podpísala. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s Osvedčovacou knihou Obce L. za rok 2009, vypočul svedkyňu J. G., ktorá bola prítomná pri podpísaní Darovacej listiny

darkyňou, ktorá svedkyňa jednoznačne potvrdila, že podpis darkyne na Darovacej zmluve je jej vlastným podpisom. Svedkyňa súdu popísala okolnosti, za ktorých k podpisu darkyne došlo, darkyňa podpísala Zmluvu (vzhľadom na svoj zdravotný stav pre čiastočnú imobilnosť) v domácom prostredí, rovnako sa podpísala do Osvedčovacej knihy, jej totožnosť bola zistená z občianskeho preukazu č... Vôľou darkyne bolo uzatvoriť Darovaciu zmluvu so všetkými jej náležitosťami a účinkami a pokiaľ navrhovateľ tvrdil opak, neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení.“

Krajský súd v tejto súvislosti v odôvodnení svojho odvolacieho rozsudku uviedol:

„... Krajský súd, ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods.1 a 2 písm. b) O. s. p. preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu a dôvodov uvedených v odvolaní a po preskúmaní ho bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p. za použitia ust. § 156 ods. 3 O. s. p.) ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel ku správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

S poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ktoré tvoria základ potvrdzujúceho rozhodnutia v danej odvolacej veci, odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho spisu a s prihliadnutím na uvedenú právnu úpravu dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.“

Odvolací súd pri odôvodnení potvrdzovacieho rozsudku okresného súdu poukázal na ďalšie skutočnosti okrem iného takto:

«Odvolacie námietky navrhovateľa odvolací súd nepovažuje za dôvodné.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ v konaní nepreukázal opodstatnenosť svojho nároku uplatneného žalobou. Okresný súd v pojednávanej veci postupoval v súlade s ust. § 132 O. s. p., podľa ktorého dôkazy súd vyhodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Úvaha okresného súdu v prejednávanej veci nebola ľubovoľná, ale vychádzala z dostatočne zisteného skutkového stavu a zodpovedala skutočnostiam, ktoré boli v dokazovaní zistené, vyhodnotenia a závery okresného súdu neboli v rozpore s tým, čo bolo v konaní preukázané a ani v rozpore s formálnou logikou. Navyiac, okresný súd výsledky hodnotenia zahrnul aj do odôvodnenia napadnutého rozsudku a v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p. dostatočne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za rozhodné, preukázané a z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.

Odvolací súd poukazuje na to, že právna úprava neurčuje, ako má súd dôkazy hodnotiť, uvádza len, že súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy tak, aby bola súčasne dodržaná právna úprava, formálna logika a aby rozhodnutie, resp. jeho odôvodnenie vychádzalo a opieralo sa o zistený skutkový stav, čo v danom prípade bolo splnené. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva neunesenie dôkazného bremena navrhovateľa v tomto súdnom konaní. Odvolací súd vo všeobecnej rovine k výsledkom dokazovania a jeho hodnoteniu zo strany prvostupňového súdu pre úplnosť udáva, že v sporovom konaní primárne nesie dôkazné bremeno žalobca (navrhovateľ) v súvislosti s tými tvrdeniami, ktoré umožňujú žalobe vyhovieť, ak budú tieto tvrdenia preukázané a na strane druhej i žalovaný (odporca) nesie dôkazné bremeno tých tvrdení, ktorými odôvodňuje svoju obranu proti žalobe. Ak nie je možné zistiť určitú skutkovú okolnosť, ktorá je medzi účastníkmi sporná a pre rozhodnutie dôležitá, postihne nepriaznivý účinok toho účastníka, ktorý mal v súvislosti s ňou dôkaznú povinnosť. V danom prípade išlo o navrhovateľa a jeho skutkové tvrdenia a dôkazy navrhnuté v tomto konaní. Ak po vykonanom dokazovaní nie je možné urobiť záver ani o pravdivosti tvrdenia účastníka o určitej skutkovej okolnosti, ale ani záver

o nepravdivosti tohto tvrdenia, znamená to, že tvrdená skutočnosť nebola preukázaná. Dôsledok nepreukázania dôkazného bremena, v danom prípade na strane navrhovateľa, sa premietol do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Z vykonaného dokazovania pred okresným súdom jednoznačne vyplýva, že dňa 19. 01. 2009 Z. J. ako daryňa uzavrela darovaciu zmluvu s odporkyňou v rade I/ ako obdarovanou, na základe ktorej jej darovala spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach presne špecifikovaných na strane 1 až 7 napadnutého rozhodnutia. Ak pri uzatváraní a podpise tohto právneho úkonu bola okrem obdarovanej v rade I/ prítomná aj svedkyňa J. G., ktorá videla, ako daryňa vo svojej domácnosti podpísala darovaciu zmluvu a zároveň sa podpísala do osvedčovacej knihy, pričom svedkyňa jej podpisy úradne osvedčila aj do osvedčovacej knihy a totožnosť daryne zistila z jej občianskeho preukazu, akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci je nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Tak, ako správne konštatoval okresný súd, daryňa svojím podpisom na zmluve prejavila svoju vôľu previesť bezodplatne spoluvlastnícke podiely na predmetných nehnuteľnostiach na odporkyňu v rade I/ ako obdarovanú.

... Ak teda okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k záveru, že skutkový stav je zistený dostatočne, nemožno nevykonanie dôkazu navrhnutého navrhovateľom – výsluch Š. považovať za odňatie možnosti konať pred súdom, prípadne za porušenie práva na spravodlivý proces.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd nevidí dôvod, na základe ktorého by sa mal odkloniť od právnych záverov okresného súdu uvedených v napadnutom rozhodnutí. Navrhovateľ v konaní tvrdil, že s poukazom na ochorenia a postihnutia, ktorými obdarovaná (správne má byť zrejme „daryňa“; pozn.) v čase podpisu darovacej zmluvy trpela, nebolo možné, aby mala taký bezchybný podpis, aký sa nachádza na spornej darovacej zmluve. Okresný súd mal vykonaným dokazovaním jednoznačne preukázané, že daryňa predmetnú darovaciu zmluvu dňa 19. 01. 2009 vlastnoručne podpísala, čím jednoznačne prejavila svoju vôľu darovať sporné nehnuteľnosti (resp. spoluvlastnícke podiely na nich) odporkyni v rade I/, a preto akékoľvek dokazovanie v tejto veci bolo už nadbytočné...

... S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.»

Ústavný súd nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil a navyše doplnil vecnú argumentáciu na podporu správnosti odôvodnenia uvedeného rozsudku. Súčasne sa tým celkovo vyrovnal s námietkami sťažovateľa, ktoré sú totožné s tými, ktoré uplatnil aj na ústavnom súde.

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Inak povedané, obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nie je možné považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (I. ÚS 3/97).

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 415/2013 z 26. marca 2014 a namietaným porušením (prípadne odoprením, či odňatím) základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti sa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2014